

Verdens lys

Af Carsten Ploug Olsen

Den der elsker meget, skal meget tilgives

Manden i hullet

En nat drømte jeg, at jeg sagde til Gud: "Giv mig vinger, lad mig blive din engel, lad mig gøre din vilje!" Han svarede: "Hvis du vil have vinger, blive min engel og gøre min vilje, skal du flyve til det yderste mørke og blive som dem, der lever der; ellers kan du ikke vise dem vejen ud!"

Så fløj jeg over havet til byen af glas og neon og videre ned i tunnellerne under byen, ned i mørket. Ved indgangen til dybet stod: "Her er Gud ikke, kun os".

Og jeg dykkede under og fandt et menneske, der sad med knæene under hagen, med vilde øjne og en sprøjte klar. Jeg ser hans tanke, urokkeligt: "Mig kan ingen elske".

Da han har skudt breder et udtryk af momentan lettelse sig i hans øjne, som han lukker. Da han vågner igen, breder jeg vingerne ud og siger til ham: "Jeg er ikke værdig til at kysse støvet under dine fødder. Lad mig blive som dig!"

Og langsomt opløses jeg og flyder ind i ham, og jeg bliver ham og jeg mister mine vinger og jeg finder min værdighed ved at vandre hele den lange vej op fra dybet tilbage til lyset, der fødte mig. Og jeg siger til *Lyset* da drømmen ender: "Lad mig i dagen få vinger, lad mig blive din engel og gøre din vilje!"

Verdens lys

Se, den unge kvinde, der allerede har vandret længe og nu ikke længere er helt så ung, se, tiden og byrden langsomt krumme hende sammen, se, hænderne og fingrene blive krogede og stive; før kærtegnede de og sendte kys ud i verden som små både med hvide sejle drevet af hendes åndedræt og håb over stille søer en sommernat; det er længe siden.

Tiden går.

Se, det gyldne æg lægges med gudshånd i natten, det er det hun søger, det er derfor hun går og bliver ved med at gå. Hun vandrer til verdens kerne, men jo længere ind hun kommer, jo tungere bliver byrden og hun krummes sammen og hendes fødder smerter, det der før var skov og græs er nu sten, der skærer hendes fødder til blods og hendes skridt bliver tungere og tungere og det skriger i hende: Giv mig fred, gode Gud, giv mig fred.

Og tiden går.

Hun kan ikke gå længere. Hun tænker: Her lægger jeg mig, kom, hvile eller død.

Og hun lægger sig.

Hun krummer sig sammen og lægger sig i fosterstilling eller tiden eller byrden krummer hende sammen til en kugle og hun tænker: Gud, dette er grænsen, jeg beder dig: Tag min ånd tilbage, lad mig synke i evig nat og glemsel og ikke flere lidelser, ikke flere dage!

Et øjeblik er alt stille.

Så mærker hun hænder slutte varsomt omkring sig. Hun er et hjerteformet foster.

Et kort øjeblik; så prøver hun igen at ånde. Ind. Ud. Ind. Men er dette da ikke enden?

- Gå med fred, mit barn, siger stemmen i Kernen, - gå med verdens lys og lad dråber af det falde på dem der tørster meget og trænger meget.

Ja.

En mors historie

En nat kom den sælsomme drøm til mig:

Jeg sidder i en overfyldt båd på det vældige hav. Det regner. Alle fryser til marven, bølgerne slår hele tiden ind over os, jeg er våd til skindet og hvis Solen er Guds øje er det lukket nu og vi sidder forladte i mørket.

Jeg trækker tæppet tættere sammen omkring min datter, til at begynde med skreg hun, nu er hun stille, jeg ved ikke om hun stadig trækker vejret og om hjertet slår; hvis hendes hjerte går i stå, standser mit også; min datter, det er som bærer jeg Guds hjerte, og hvis vi overlever, skal *det* være hendes navn.

Jeg døser hen et øjeblik, og pludselig åbnes en sprække i mørket og jeg går igen under Afrikas Sol, min datter kravler rundt på gulvet og klukker idet hun opdager verden, vores, jeg tager hende op og lægger hende til mit bryst som svulmer af mælk og vi mærker varmen og alt er godt, *ashukru li Allah*.

Så er jeg tilbage i båden, igen vågen, men jeg har feber og i febersynerne ser jeg en ung mand, der drømmer en sælsom drøm, han klynker lidt, så vågner han med et sæt og opdager, at han ikke har sovet, men at han er en digter, der sidder ved bordet i en lejlighed i Casablanca, *det hvide hus*, og lader verdener fødes og dø og mennesker leve, og ting som burde leve og ting som burde dø flyder fra tanken ud gennem fingrene og ned på papiret, og han tænker:

- Jeg er ikke værdig til at kysse remmen af hendes sandal, kvinden i båden med barnet på armen, og *tanken om medmennesket er som at bære Guds hjerte mellem hænderne*.

Brev til en ukendt

Husker du ungdommen? Husker du det urolige vand? Du sendte *håb* over havet og fik *vished* tilbage. Bliv det stille vand.

Måske er stormen i andre og roen i dig selv. Når du søger fred i andre, kommer stormen til dig. Men ikke kun det.

Når du bliver stille, rejser natten sig mod det rolige punkt; da bliver du gryet og det første lys og den største fred.

Engang sad du i hullet under byen af glas og neon; som en mørk blomst rejste byen sig fra dit mørke hjerte.

Engang drog du over havet gennem stormen med barnet på armen uden at vide om I ville leve eller dø. Kast en mønt; krone for liv, plat for død.

Men livet er ikke et tilfælde; når du kender mørkets bund, kender du livets rod, og du behøver ikke længere flygte; den du flygter fra er dig selv og den du finder er dig selv. Når du kender mørkets bund, kender du dig selv. Bliv det stille vand.

Gå ud en sommernat på bare tæer på blødt græs ned til den stille sø; se dit ansigt spejlet i dybet. Hæv armene i en halvcirkel over hovedet - og velsign det hele.

Epilog. Marokko

Som en engels blik gennem mørket gennemtrænger bilens forlygter muren af nat og regn lidt uden for Meknes. Oktober. Et øjeblik fanger englens blik eller bilens forlygter en ensom skikkelse der ligger i vejkanten. Rundt om den liggende kvinde står to-tre mennesker og gestikulerer eller trækker på skuldrene. Bevægelserne er langsomme. En ryster på hovedet. Det er forbi.

Så er det pludselig mig der ligger der på jorden i mørket og kulden og regnen. Smerten i brystet er intens og den bliver værre. Idet den kulminerer åbnes en sprække i mørket og en hånd af lys tager varsomt om mig, nej, ikke ikke mig, min sjæl, og smerten forsvinder og jeg løftes op fra jorden ind i lyset som hånden kommer fra og der er varmt og ingen smerte og det er som løftes jeg væk fra en pøl af mudder og kulde og alt ubehag forsvinder og jeg lægges forsigtigt i en flod af lys;

Stille vasker den mig, heler mig, fjerner sår og byrde og lyset bliver gyldent og jeg hører stemmer som jeg kender og genkender, der er min mor og der Rislan, der døde da hun var seks og mit hjerte bristede, nu heles det og alt er varmt og rundt og blødt og gyldent, *ashukru li Allah*.

cpo 2018